

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 611/2015
23.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца Л.П. из К., чији је пуномоћник Б.И., адвокат из Б., против туженог Завода за јавно здравље Кикинда, кога заступа Б.С., адвокат из К., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1378/14 од 24.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1378/14 од 24.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1378/14 од 24.12.2014. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Кикинди П1 53/13 од 21.03.2014. године којом је ставом првим изреке, одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду бр. 01-4-И-1/2013 од 08.02.2013. године као незаконито, те да се тужени обавезе да тужиоца врати на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име парничних трошкова исплати износ од 76.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју

ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом тужиоца се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка пред другостепеним судом из члана 374. став 1., у вези члана 5. Закона о парничном поступку, с обзиром да у поступку није повређено начело контрадикторности и обостраног саслушања странака. У постуку пред другостепеним судом тужиоцу је пружена одговарајућа судска заштита. Неосновано тужилац ревизијом указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези чл. 228, 231. и 255. Закона о парничном поступку, будући да у поступку по жалби није било неправилне примене наведених одредаба процесног закона, што би било или могло бити од утицаја на доношење законите и правилне пресуде. Истицањем наведених битних повреда одредаба парничног поступка, тужилац, заправо, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање што није дозвољен ревизијски разлог, у смислу одредбе члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту информатичара, специјалисте здравствене статистике и информатике у Одељењу анализе, планирања и организације здравствене службе, по Уговору о раду од 19.09.2000. године и по Анексу тог уговора од 24.10.2011. године. Дана 17.12.2012. године тужени је писменим путем упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду због недоличног понашања према осталим запосленима, затим неизвршавања, неблаговременог, несавесног и немарног извршавања радних обавеза и због ометања запослених у процесу рада, чиме се изричито отежава извршавање радних задатака (члан.89. став 2. тач. 1, 9.,11 и 21. и члана 90. тачка 6. Колективног уговора). Тужилац се на упозорење писмено изјаснио дана 27.12.2012. године. Решењем од 08.02.2013. године тужиоцу је отказан уговор о раду, између осталог, због тога што је дана 15.11.2012. године у канцеларији директора туженог покушао да силом одузме документа од начелница за опште правне послове М.Б.. Истог дана, после 20 минута, без куцања је ушао у њену канцеларију, померио ју је руком, без речи пришао њеном столу и упорно покушавао да приђе рачунару. Када је она, по трећи пут, повишеним тоном, затражила од тужиоца да изађе из канцеларије, тужилац се удаљио и упутио јој речи "пази са ким се качиш". Истовремено, у образложењу решења наведено је да је тужилац у периоду између 15.11.2012. до 28.11.2012. године укинуо приступ програму вођења кадровске евиденције М.Б.. Наведене чињенице које су претходиле упозорењу и отказу уговора о раду, утврђене су доказима у спроведеном парничном поступку.

На утврђено чињенично стање нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

Према члану 179. тачка 3. Закона о раду, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно, ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 89. став 2. тач. 11. Колективног уговора туженог, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом због непоштовања радне дисциплине прописане актима туженог, Правилником о кућном реду и кодексом понашања, односно ако је његово понашање на раду такво да не може да настави рад код послодавца, и то ако омета једног или више запослених у процесу рада на начин да запосленима изричито отежава извршавање радних задатака. Према члану 89. став 2. тачка 21. Колективног уговора туженог, ометање једног или више запослених у процесу рада којим се изричито отежава извршавање радних задатака представља разлог за отказ уговора о раду. Исто тако, чланом 90. тачка 6. Колективног уговора туженог, прописано је да недолично или непрофесионално понашање према осталим запосленима, пацијентима и другим лицима са којима се долази у контакт на раду, представља разлог за отказ уговора о раду од стране послодавца.

Имајући у виду да је током поступка утврђено да је тужилац укинуо са рачунара програм за вођење кадровске евиденције и обуке запослених код туженог и да је на тај начин онемогућено начелници одељења за опште правне послове да извршава радне задатке, те да се према њој недолично и непрофесионално понашао, правилан је закључак нижестепених судова да тужилац није поштовао радну дисциплину прописану актом послодавца, па је законита одлука туженог којом се отказује уговор о раду тужиоцу, у смислу члана 179. тачка 3. Закона о раду. Пре доношења побијаног решења тужилац је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду, чиме му је омогућено право на одбрану, што је у складу са чланом 180. истог Закона.

Како је тужиоцу законито отказан уговор о раду, судови су правилно одбили захтев тужиоца за враћање на рад, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Неосновано се ревизијом указује да је у поступку давања отказа повређена одредба члана 180. Закона о раду, тако што тужени није посебно ценио олакшавајуће околности на страни тужиоца. Одредбом члана 180. став 3. Закона о раду, прописано је да ако постоје олакшавајуће околности или ако природа повреде радне обавезе или непоштовања радне дисциплине није довољан разлог за отказ уговора о раду, послодавац може у упозорењу да обавести запосленог да ће му отказати уговор о раду ако поново учини исту или сличну повреду, без поновног упозорења. Међутим, у овом случају није било олакшавајућих околности а природа повреде радне обавезе односно непоштовања радне дисциплине поводом догађаја од 15.11. 2012. године била је довољан разлог за отказ уговора о раду. Стога није било места примени одредбе о антиципираном упозорењу, применом члана 180. став 3. Закона о раду, па наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија,
Миломир Николић,с.р.**